

І що робити з усім цим тепер...

Сергій Жадан

І що робити з усім цим тепер,
коли його дотики стали такі болючі й нестерпні,
коли він був із тобою,
коли він торкався тебе
обережно, мов річкової поверхні,

коли він брав твої долоні собі до рук,
намагаючись їх зігріти,
й просив пробачення?
Бачиш, як він падає з канатів на чорний брук?
Бачиш, звісно, бачиш, не можеш не бачити.

Не можеш тепер не обертатися на його ім'я,
прокидаєшся уночі,
щоби він не міг тобі далі снитися.
Кожен видих твій,
кожна прожилка твоя
наповнені тепер
його любов'ю і таємницями.

Не можеш слухати, як хтось переказує його слова,
не можеш не розповідати про нього всім зустрічним.
Дивишся, як ця ріка, глибока й нова,
остигає повільно поміж серпнем і січнем.

Слухаєш, як визріває ця, найтепліша із зим,
як вона пробивається захисними редутами.
Думаєш, що робити з цим усім.
Думаєш, звісно, думаєш, не можеш не думати.

Міняється колір лісів, міняється тяжкість озер.
З усіх імен лишаються найголовніші.
Все, що з нами діється, діється саме тепер.
Приходить радість,
потім приходить ніжність.